

LBRIS

We know
books

Marton Lili

Taligás király

Editura KEDVENC Kiadó

Székelyudvarhely 2021

ISBN 978-606-9633-14-4

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

© Marton Lili jogutódai, 2021

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTON, LILI

Taligás király / Marton Lili. - Odorheiu Secuiesc :
Kedvenc Kiado, 2021

ISBN 978-606-9633-14-4

821.511.141

Tartalomjegyzék

I. Mordizom király udvarában	7
II. Mordizom barátokat talál	19
III. Százsorszép szigetén.....	24
IV. Két cinkos partot ér	30
V. Mi történt Százsorszép szigetén?	34
VI. A varázslás	45
VII. Minden jó, ha jó a vége	53
VIII. Haza Meseországba	64

Mordizom király udvarában

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kellős közepén, Seholsincs szigeten, egy gyönyörűségesen, szép ország. Ebben az országban Mordizom király uralkodott. És mivel Seholsincs sziget – maga Meseország – Mordizom király alattvalói igen híres-nevezetesek voltak. Itt laktak: Hófehérke és a hét törpe, Csipkerózsika, Piroska és a nagymamája, Hüvelyk Matyi, Hamupipőke, Jancsi és Juliska, a Csizmás Kandúr, Nagyerejű János – de holnap estig sorolhatnánk azt asok-sok Meseországban élő híres-nevezetességet, akiket ezer és ezer mesekönyvből, millió és millió gyermek ismer szerte a széles világon...

Seholsincs sziget közepén, Meseország fővárosában, amelyet Nincs ám városának hívtak, gyönyörű, aranyos-tornyos palota állt. Ebben lakott Mordizom király, aki maga köré gyűjtötte palotájába a világ legérdekesebb és legkedvesebb mesealakjait, hogy ne unatkozzék, s hogy legyen, aki őt kiszolgálja.

Mert bár Mordizom király csak a mesék birodalmában uralkodott, épp olyan sokat követelt birodalmának lakóitól, mint a többi királyok és fejedelmek. Nyomban, ahogy a nap kibújt az Óperenciás tengerből és aranyossá festette Seholsincs szigetét, kis apród lépett a király aranyos-gyémántos, pihepárnás ágyához egy kakassal. Ez a kakas – mely jó barátja volt a rút kis kacának és vele játszott naphosszat – Meseországlakóinak ébresztőórája volt. Most is harsányat kukorékol, majd az apród így kiáltott fel:

– Kelj fel, mesék királya, felséges Mordizom!

Mordizom király kettőt horkantott, hármat nyögött, kinyitotta színpírú szemét, megvakarta három tokáját és ásított:

– Eridj és keltsd fel alattvalóimat is – parancsolta – hogy szolgáljanak felséges személyemnek!

Majd megkérdezte:

– Milyen nap van ma?

Mire az apród így felelt:

– Sosevolt hónap, semmi napja, harminckettedike, bornyúnyúzós péntek, felséges uram ...

Ezután rohant a kakassal és felköltötte a palota összes lakóit. Azok meg sorban a király hálótermébe léptek és földig hajoltak. A király felült ágyában s a dagadó párnák és dunyhák között dirigálni kezdte őket:

– Lehajolni! Felállni! Térdet hajtani! Lehajolni! Felállni! Térdet hajtani! Mélyebben Hamupipőke! Frissebben Juliska! Egy-kettő! Egy-kettő!

Mind engedelmeskedtek. Olyan volt az egész, mint valami reggeli torna.

Mikor Mordizom alaposan megtomásgattatta alattvalóit és megelégedteba nagy hajbókolást, megkérdezte:

– Ma ki a királyvakaró?

Piroska lépett elő. Olyan volt mint a mesében, kis piros főkötőt viseltés kosarat vitt a karján.

– Én felség – mondta és mélyen meghajolt.

Mire Mordizom király kegyesen így szólt:

– No, gyere ide Piroska, vakard meg felséges ballapockámat! Azt a legyet pedig, amely felséges orrom legfelségesebb balcim-pájára szállt, a nagymamád hessegesse el! Úgy tudom, ma ő a légyhessegető...

Piroska és a nagymamája szó nélkül engedelmeskedtek. Piroska szorgalmasan vakarta a királyt, mialatt az elégedetten nyögött. Ezután a soros királymosdató lépett ki a sorból. Ez bornyúnyúzó pénteken mindig Hófehérke volt. Két kis apród langyos rózsavízzel telt arany mosdótálat hozott, másik két apród meg a mosdáshoz szükséges holmikát cipelte. Hófehérke selyemtörülközöt kötött a király nyakába s egy hatalmas szivaccsal óvatosan, gyöngéden mosdatni kezdte őfelségét. Eközben egy apród a király ölébe ugrott, lekuporodott egy fogkefével Mordizom király hosszú lófogait mosta meg, mert őfelsége olyan lusta volt, hogy ezt sem végezte el magában. Ezután a király kiöblintette a száját, lesöpörte öléből a kisapródot, gargarizált, majd hirtelen ráförmedt a szépséges, hófehérruhás Hófehérkére.

– Miért nem vigyázol jobban, te ostoba! Csípi a szappan felséges szememet! A rózsavíz meg túl hideg volt! Ízekre téplek mindnyájatokat, ha nem vigyáztok jobban!

A királyfésülő, Hófehérke egyik kis törpéje volt. Félve lépett az ezüstös-gyémántos fésűvel Mordizom király elé, hiszen a királynak már csak tizenkét szál vékony vörös haja volt a fejbúbján.

– Vigyázz gazfickó – üvöltötte a kis törpére Mordizom.

– A múlt bornyúnyúzó pénteken is kitepted egy szál felséges hajamat! Jaj a fejednek, ha csak megrántod valamelyiket! Mert akkor minden szál szakálladat kitepetem!

Szóval Mordizom királynak ezen a bornyúnyúzó pénteken a szokottnál is rosszabb kedve volt. Úgy ordított és veszekedett, hogy Hüvelyk Matyi, aki a legkisebb volt a mesenés lakói között, ki nem merte dugni csöpp kis orrát az egyik mesebeli királyfi zsebéből – mert Matyi nagyon szeretett a zsebekben kuksolni, ahol oly jól érezte magát, mint kengurufióka anyja ölében. De a többiek is megfélemlítve tettek-vettek a király körül, aki most újból rájuk rivallt:

– Mért nem mulattattok, hé? Mi lesz? Hát ma senki sem szorakoztatja felséges személyemet? Gyerünk törpém! Mesélj valami vígatl!

A kis törpe, aki olyan vigyázva fésülgette a királyt, hogy még a nyelvét is kidugta nagy buzgalmában, szomorúan felelte:

– Nem tudom, mivel mulattassam felségedet! Mióta több tár-sunk megszökött Meseországból, mindnyájunknak rossz kedvünk van.

– Azt látom, hogy lógatjátok az orrotokat – dühöngött Mordizom király. – És azt is tudom, hogy elszökött Hófehérke négy törpéje, Ali baba a rablóival, három királyfi, négy hercegnő, kilenc szegénylegény s azonkívül a kis vízi sellőnk, pedig milyen jó dolga volt itt az Óperenciás tengerben! De hát mi lelte ezeket az ostobákat, hogy sorra megszöknek országomból?

Nagy csönd lett, mert senki sem mert Mordizom királynak felelni, őfelsége ugyanis nagy zsarnok volt, de hát senkinek sem volt bátorsága ezt a szemébe mondani. Csak Nagyerejű János tehette volna meg, de ő nem vett részt a reggeli szertartásban.

De mivel Mordizom szeme villámokat szórt és mindhárom to-kája remegett a felindulástól, a kis törpe jobbnak látta, ha hirtelen kitalál valamit:

– Biztosan unatkoztok felség – dadogta-, hiszen mióta a világ

világ, mindig ugyanazt csinálják...

– Hogyhogy unatkoztak? Hogyhogy ugyanazt csinálták? – bömbölte Mordizom király.

Mire az okos kis törpe magyarázni kezdett:

– Úgy, felség, hogy Piroska mindig eledelet visz a nagymamának. A nagymamát megeszi a farkas. Hamupipőke elveszti az üvegcipőt a bálban. Jancsi és Juliska eltévednek az erdőben. A Csizmás Kandúr mindig ugyanazokat a huncutságokat csinálja. Csipkerózsza alszik, a királyfi felébreszti, a boszorkány seprűjén lovagol és varangyos békává varázsolja a hercegnőket. Ali baba felfedezi a kincsesbarlangot, mi törpék pedig unos-untalan a házikónkban találjuk Hófehérkét. De mit soroljam tovább, hiszen ezt mindenki tudja ... Valami újat kellene kitalálni!

A király– akit közben a király öltöztetők selyembe, bársonyba öltöztettek, drága cipellő be – most ugrott egyet és felkiáltott.

– Igazad van törpém! Csakugyan ez az én népségem mindig újból és újból ugyanazt csinálja. De én majd kitalálok számukra valami újat ezzel az én felséges királyi eszemmel! ... Hopp! Megvan – és akkorát rikoltott, hogy mindenki összerezsent és Hüvelyk Matyi ijedtében mélyen elbújt a királyfi zsebében. – Mi lenne, ha egyszer a nagymama enné meg a farkast?

Piroska nagymamája könyörögve térdreborult a király előtt.

– Felség, bármit megteszek, de ezt ne kívánd! Hogy egyem meg a farkast, amikor csak három lógós fogam van?

De ha Mordizom az ő hordó-fejébe vett valamit, azt már nem lehetett onnan kiverni. Makacsul ismételte:

– Mindegy! Megeszed és kész! És ha nem eszed meg a farkast, barom havi áristomot kapsz, úgy igaz, ahogy Mordizom őfelsége a nevem!

Mindenki síri csöndben hallgatta Mordizom királyt, aki rájuk se hederített, hanem reggeliző asztalkájához ült. Miután felhörpintett egy liter kávé és szokása szerint megevett egy sült libát, hátat fordított alattvalóinak és palástját maga után húzva kísértelt a palota gyönyörű kertjébe.

A mesenéség összedugta a fejét. Mindenki azon szörnyülködött, hogy szegény nagymamának meg kell ennie a farkast.

E percben hatalmas, szép szál legény lépett a trónterembe. Csak úgy, falusiasan, csizmásán, pörge kalapban, ahogy a mesében is mindig járt. Ő volt Nagyerejű János.

Amikor meglátta a síró-rívó nagymamát s a rosszkedvű mesenéséget, megkérdezte:

– Mi baj barátaim?

Erre aztán nagymama még keservesebben kezdett sírni, a többiek pedig elmondották, hogy mit kíván szegény nagymamától Mordizom király. Aztán sorban panaszkodni kezdtek:

– Engem azért záratott egyszer börtönbe, mert véletlenül a sarkára léptem – mondta a királyfi zsebéből kikandikálva Hüvelyk Matyi.

– Pedig nem fájhatott neki, hiszen nagyon kicsi a lábam!

– Engem azért dugott áristomba – szólt pityeregve Piroska –, mert egyszer, amikor tüsszentett, elfelejtettem azt mondani neki, hogy „egészségére drága felség!”

– Engem pedig azért tartott sötét tömlőcben hosszú ideig – mondotta Hófehérke –, mert egyszer nem bókoltam előtte olyan mélyen, mint ahogy ő ezt kívánja ...

És erre mind összeviessza kiabáltak, panaszkodtak, sírtak és sorra elmondták, hogy kit milyen semmiségért büntetett meg a gonosz Mordizom király.

Nagyerejű János ott állt a terem közepén. Kezében csillogott-ragyogott sárkányölő kardja. A szeme villámokat szórt.

– Csitt! – kiáltotta. – Ne óbégassatok! Hány király van Me-seorszá-gban? Egy! S hány alattvalója van a királynak? Mint fű a réten. Miért félünk hát ettől az öreg totyakostól, aki úgy félti a trónját, hogy itt alszik a trónteremben?!

A mesenéség ismerte Nagyerejű bátorságát, de most mégis rémülten tekintett felé. Még sohasem fordult elő, hogy Mordizom királyt valaki „öreg totyakosnak” merte volna nevezni!

Végül is Hamupipőke szólalt meg:

– Testőrei, alabárdosai vannak. Hóhéra! Lenyisszanthatja a fejünket!

Az öreg nagymama csendet intett és félve, suttogva szólt.

– Nemcsak ezért félünk tőle! Varázshatalma van fölöttünk! Nem tehetünk ellene semmit!